

ΜΙΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ
Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Οι πυροβολισμοί εξακολουθούσαν εν τῷ μεταξύ. Τώρα επιφυλολοῦσαν και πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ναύτας μας, πράγμα πού ἀνάγκασε τοὺς ἄγγλοστουτίζες ναύτας νὰ πυροβολοῦν. Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία πὼς ἤθελαν νὰ ξεφυγουν, ἀντιληφθέντες, ὅτι ἦταν ἀδύνατο νὰ τὰ βγάλουν πέρα μαζὺ μας. Τὸ καθόρισαν μάλιστα ὅχι μὲ πολλὴ δυσκολία λόγω τοῦ πυκνοῦ ἀνέμου.

Ὄταν ἡ ἡσχία ἀπλώθηκε πάλι γύρω μας ὁ Βάν Ἐλοιγγ ρώτησε τὸν πλοίαρχο τι φρονεῖ γιὰ τὸ ἀπρόοπτο αὐτό.

— Φαντάζομαι πὼς θὰ ἦσαν νυκτοκλέπται τοῦ ποταμοῦ, εἶπεν ὁ πλοίαρχος...

Ἐξαφνα ὅμως ἐκούνησε μὲ διαταγμὴ τὸ κεφάλι του καὶ πρόσθεσε :
 — Δὲν εἶνε ὁμως δυνατόν νὰ ἦσαν νυκτοκλέπται. Γιατί νὰ μᾶς εἴδουν ἐπάνω μας μὴ δολόγηρι βάρκα; Κἀντι ἄλλο θὰ συμβαίνει.
 — Τι ἐννοεῖτε ;
 — Δὲν ξέρω τίποτε. Εἶνε μυστήριον. Πάντως ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς τὴν ἐπαθάν. Ἡ βάρκα πού μᾶς ἐρούεαν ἐπάνω μας ἔγινε κομμάτια καὶ βούλιαξε. Ἴσως μάλιστα νὰ ἐτραυματίσαμε καὶ κανένα ἀπὸ αὐτοὺς, μὲ τοὺς πυροβολισμοὺς πού εἴχαμε...

Τὸ γεγονός ὅτι ὁ πλοίαρχος δὲν ὑποψιάσθηκε τίποτε, εὐχαρίστησε τὸν καθηγητὴν.
 Κατεβήκαμε ἀμέσως κατόπιν στὸν θάλαμο πού εὐρίσκοντο ὁ Ἄρκερ μὲ τὴ Μίνα καὶ τοὺς ἐπληροφόρησαμε πὼς ἐτελειώθη ἡ περιπέτεια αὐτή.

Ὁ Βάν Ἐλοιγγ ἐπλησίασε τὴν κ. Ἄρκερ καὶ τῆς εἶπε :
 — Κυρία εἶνε ὄρα νὰ κοιμηθῆτε. Προηγουμένως ὅμως ἐμπέριψατέ μου νὰ σᾶς ὑπνωτίσω γιὰ λίγα λεπτά. Θὰ μᾶς δώσετε ἴσως πληροφορίας, ἀπὸ τοῖς μᾶς χρειάζονται ἀπαραίτητος...

Ὁ Βάν Ἐλοιγγ ὑπνωτίσεν ἐκ νέου τὴν Μίνα, ἀλλὰ δὲν διερωτήθημεν καὶ πολλὴν ὄρα πὼς εἶπε. Ὄταν ὁ κόμης τὴν ἠρώτησε πού εὐρίσκειται αὐτὴ ἀπάντησε :
 — Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.
 Ὁ καθηγητὴς ἔμεινε κατὰπληκτος. Ἐθαύμασε τὴν θρασύτητα τοῦ κόμης, ὅστις ἐξήσχητο τὴν νύκτα τοῦ κηβῆτιου του καὶ ἐπεριπατοῦσεν ἐπὶ τοῦ πλοίου.

— Ἄρκετ νὰ προφθάσωμε, μᾶς εἶπε τέλος, πρὶν ὁ σατανᾶς αὐτὸς πνίξῃ τοὺς ναύτας τοῦ πλοίου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπιβαίνει...
 Ἐἀκολουθήσαμεν χωρὶς κανένα ἀπρόοπτον τὸν πλοῖον μας. Εἰς τὸν πρῶτον λιμένα εἰς τὸν ὁποῖον ἀγκυροβολήσαμεν ὁ καθηγητὴς ἔλαβε τηλεγράφημα ἀπὸ τὸν ἐν Λονδίῳ ἀντιπρόσωπόν του. Διὰ τοῦ τηλεγραφήματος αὐτοῦ εἰδοποιήθη, ὅτι τὸ κηβῆτιον μὲ τὸν κόμην θὰ τὸ ἐξεφορτώσαν ἐπὶ τὴν Βάρνα. Τὸ πλοῖον ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐφορτώθη τὸ κηβῆτιον ἔφερε τὸ ὄνομα «Τσαρίνα Αἰκατερίνη». Εἰς τὴν Βάρναν θὰ παραλάβη τὸ κηβῆτιον καὶ θὰ ἐφροντίει νὰ τὸ στείλῃ ὅπου πρέπει κηβῆτιος Ρίστις...

Ὅλα αὐτὰ ἦσαν διαφοριστικώτατα καὶ ἐβρίλαμεν εὐχαριστήμενοι. Κατὰ τὸν πλοῖον ὁ Βάν Ἐλοιγγ εἶχε μίαν πολλὴν κἀλην ἐμπειρίαν. Μᾶς ἐρότησε νὰ ἀφήσουμε τὸ πλοῖον καὶ νὰ μεταβῶμεν διὰ ξηρᾶς εἰς Βάρναν.
 — Τὸ ἐσκέφθηκα αὐτό, κατόπιν τοῦ τηλεγραφήματος πού ἔλαβα. Ἄν ἀκολουθῶμεν τὸν δρόμον αὐτὸν θὰ φθάσωμε ἐπὶ τὴν Βάρναν πρὸς τὴν «Τσαρίνα Αἰκατερίνη», ἐπὶ τῆς ὁποίας εὐρίσκειται ὁ κόμης. Κἀνεὶ δὲν ἔφερε ἀντίρρησην σ' αὐτό. Ἀπειναντίας εὐχαριστήθηκα πολύ, γιατί ἐννοήσαμε πὼς ὁ κόμης δὲν θὰ μᾶς διεψεύθη.
Ἐξημερῶματα τῆς επομένης. — Ἐπλέαμεν ἡσυχᾶ, χωρὶς νὰ

μᾶς συμβῆ τίποτε. Δυστυχῶς περὶ τὸ μεσονύκτιον ἡ κ. Μίνα ἐδεῖξε σημεῖα τρομερᾶς ἀνησυχίας. Ἐζήτησε νὰ ἰδῇ τὸν καθηγητὴν ὁ ὁποῖος ἐφθάσε ἀμέσως. Μόλις τὴν εἶδε ὄχραν καὶ τρέμουσαν, ἐκάθησε κοντὰ τῆς καὶ τὴν ρώτησε τί τῆς συμβαίνει.

— Αἰσθάνομαι, πὼς θ' ἀποθάνω! εἶπε καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ σπαρακτικᾶ.

Τὰ μάτια μας ἐβούρκωσαν πρὸ τοῦ θεάματος αὐτοῦ.
 Ὁ καθηγητὴς προσάθησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ μὴ στάθηκε ἀδύνατον. Ἡ ἀτυχὴς κυρία ἔτρεμεν δολόγηρη. Τὰ χεῖρα τῆς ἦσαν παγωμένα.

— Σ' ἐνοχλεῖ τίποτε, κόρη μου; Τὴν ρώτησε μὲ καλωσύνην ὁ Βάν Ἐλοιγγ.

— Naί, εἶπε. Τὸ στίγμα πού μοῦ ἔκαμεν Ἐκείνος στὸν λαίμω μὲ ποιεῖ φοβερῆ. Ἐχω τὴν ψυχὴ μου τὴν φοβερὴν καὶ τὸ πῦχος τοῦ θανάτου. Θ' ἀποθάνω!...

Πραγματικῶς ἡ κ. Ἄρκερ ἦτο εἰς κακὴν κατάστασιν, χωρὶς νὰ γνωρίζομε πόθεν προήλθεν αὐτό.

Ἐξαφνα μᾶς ἐκύττασε ὄλους καλὰ—καλὰ, μὲ τὰ δακρυρμένα τῆς μάτια καὶ μᾶς εἶπε :

— Ἐθέλω νὰ μοῦ ὀρκισθῆτε καὶ πρῶτος σεις, κ. καθηγητά, ὅτι ἂν ἀποθάνω θὰ κάμειτε καὶ γιὰ μένα, ὅτι ἐκάματε καὶ γιὰ τὴν δυστυχισμένη Λουκία. Εἶμαι μολυσμένη, τὸ γνωρίζω. Γι' αὐτὸ σᾶς ζητεῖν νὰ μὴ μ' ἀφήσετε στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Εἶνε φοβερὸν βέβαια νὰ μοῦ ἀποκοψτε τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ μοῦ διατρηψτε τὴν καρδίαν, ἀλλὰ πρέπει νὰ γίνῃ...

Δὲν ἤξεύραμε τί νὰ ἀπαντήσομεν. Πρῶτος ὅμως ὁ Βάν Ἐλοιγγ τῆς ὀρκίσθη πὼς ἐν περιπτώσει θανάτου θὰ ἐτελειώσεν ὁ ἴδιος ἐπὶ τοῦ πτώματός τῆς, ὅτι ζητοῦσε.

Τὸν ἴδιον ὄχο εἰδώσαμεν ὅλοι μας καὶ αὐτὸς ὁ σύζυγος τῆς Μίνας ὁ ὁποῖος εὐρίσκειτο σ' ἀπερίγραπτη ἀπελπίσια.

Εὐτυχῶς ἡ νύκτα παρήλε χωρὶς νὰ συμβῆ τίποτε τὸ ἐκτακτον. Ἐἴω ξημερῶνει πλέον.

Ὁ Θεὸς νὰ λυπηθῇ τὴν δυστυχισμένην κυρία.

Ἡμερολόγιον τοῦ Ἰωνάθαν Ἄρκερ

Βάρνα, Ὀκτωβρίου 10.— Ἀκολουθήσαμεν τὸ σχέδιον τοῦ καθηγητοῦ καὶ ἐφθάσαμε ἐπὶ τὴν Βάρνα. Ἡ Μίνα εἶνε ἐντελῶς καλὰ πλέον. Κατελύσαμεν στὸ ξενοδοχεῖον ἡ «Ὀδησός» καὶ περιμένουμε νὰ φθάσῃ τὸ πλοῖον ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐπιβαίνει ὁ κόμης.

Κάθε νύκτα πλέον ὁ Βάν Ἐλοιγγ ὑπνωτίζει τὴν Μίνα. Καὶ αὐτὴ ἀπαντᾷ στερεοτύπως :

— Δὲν βλέπω τίποτε.
 — Ἀπολύτως τίποτε ;
 — Ὅχι. Εἶνε ὄρα σκοτεινὰ γύρω μου.

Χθὲς τὴν νύκτα προσέθεσε τὴν ὄρα πού ἦτο ὑπνωτισμένη καὶ τὰ εἶξε :

— Ἀκούω τὴν θάλασσα νὰ βροντᾷ! Πιανὰ, σχοινιά, καταρτία τρίζουν ἀπ' τὸν ἀνεμὸ. Ἡ τρικυμία εἶνε τρομερὴ, τὰ κύματα πηδοῦν ἐπὶ τοῦ πλοίου καὶ ἀντλαίζου!

Ἄπ' ὄρα αὐτὰ ἀνταίμακτο μὲ πῆξ ἡ «Τσαρίνα Αἰκατερίνη» βρισκεται ἀκόμη στὸ πέλαγος πλεύουσα πρὸς τὴν Βάρνα.

Ἀἴριο τὸ πρῶτὸ εἰς ἐπισκεφθόμεν τὸν ἐδῶ ὑποπλοῖόν μου καὶ θὰ συννενοηθῶμε μαζὺ του, δι' οὗτο πρόκειται νὰ κάμουμε. Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ καθηγητοῦ πρέπει ν' ἀνέλθωμεν ἐπὶ τοῦ πλοίου καὶ νὰ συλλάβωμεν τὸν κόμην ἐντὸς τοῦ κηβῆτιου τοῦ ἐφ' ὅσον θὰ εἶνε ἡμέρα.

Ὀκτωβρίου 16.— Ἡ «Τσαρίνα Αἰκατερίνη» δὲν ἐφάνηκεν ἀκόμη. Ἡ Μίνα ὑπνωτισμένη λέγει τὰ ἴδια λόγια. Ἄρα τὸ πλοῖον συνεχίζει τὸν πλοῖον ἐν.

Ἐτηλεγραφήσαμεν ἐν τῷ μεταξύ ἐπὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν νὰ μᾶς εἰδοποιήσουν ἀμέσως τηλεγραφικῶς, μὲ τὸ πλοῖον ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐπιβαίνει ὁ κόμης πέρασθὰ τὸ στενὰ τῶν Δαρδανελλίων καὶ φθάσει ἐκεῖ.

Ὀκτωβρίου 17.— Ὁ Ἄρθευρος Γόλδαμυρ συννενοήθη μὲ τὰς ἀρχὰς τῆς Βάρνας γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ ἀνοίγματος τοῦ κηβῆτιου τοῦ κόμης, μὲ τὸ πλοῖον φθάσει ἀπὸ λιμάνι. Αἱ ἀρχαὶ τοῦ ἐπέτρεψαν, ἀνέλαβε δὲ νὰ τὸ κάμῃ, ἀδιαφορῶν γιὰ τὸν κίνδυνον τῆς ζωῆς του. Ἄν συλλάβωμεν τὸν κόμην ἡμέραν ἐντὸς τοῦ κηβῆτιου του, θὰ τοῦ ἀποκόψωμε τὴν κεφαλὴν καὶ θὰ τοῦ διατρηψῶμεν διὰ πυρακτωμένης σφίγγας τὴν καρδίαν. Ὁ Βάν Ἐλοιγγ βεβαιώνει ὅτι μὲ τὸ πλοῖον αὐτὸ τὸ σῶμα τοῦ κόμης θὰ καταπέσῃ εἰς τὸ φέρον... (Ἀκολουθεῖ)

Χαρὰς Εὐαγγέλια! . . . Κατόπιν ἐπιμόνων ἐνεργειῶν μας μισῶν τῶν διεθνῶν βιβλιοπωλείων Ἐλευθεροουδὴ καὶ Κάουφμαν, ἐλάβομε ἀπὸ τὸ Λονδίον τέσσαρα περίφημα ἔργα τοῦ Μιράμ Στούκερ, τοῦ συγγραφέως τῶν «Καπετὰν Βρυκολάκας». Τὰ «ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ», τὴν «ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ», τὸν «ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΡΜΕΝΟΝ», καὶ τὸ «ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΟΥΜΙΑΣ». Θὰ δημοσιεύσῃ τὴν σειρά μὲ μὲ τὴν ἐκδοτικὴν οἰκίαν τῶν «Καπετὰν Βρυκολάκας». Ἐτοιμασθήτε λοιπὸν νὰ τὰ ἀπολαύσῃτε! . . .